

წინასწარმეტყველების სული: ხელმძღვანელობა და სწავლება

აბაკუმის ორი დაფა

Jeff Pippenger
2012-10-15

აბაკუმის ორი დაფა 3/95

შესავალი: აბაკუმის ორი დაფის საფუძველი

ამ სერიას ეწოდება „აბაკუმის ორი დაფა“. აქამდე ჩვენ 1843 და 1850 წლების სქემებიდან ვიღებდით გარკვეულ ჭეშმარიტებებს — არა იმისათვის, რომ ამ ეტაპზე ბიბლიურად დაგვეცვა ისინი, არამედ იმისათვის, რომ დაგვედგინა, რომ ელენ უაიტი ამ ჭეშმარიტებებს ადასტურებს. ჩვენი მტკიცება ის არის, რომ თუ თქვენ უარყოფთ ამ ფუნდამენტურ ჭეშმარიტებებს, ამავე დროს უარყოფთ წინასწარმეტყველების სულსაც. გვინდა, ეს ჯერ ჩანაწერში დაფიქსირდეს.

მილერიტა ისტორიისა და შუალამის ღაღადის მიმოხილვა

ჩვენს პირველ წარდგენაში ჩვენ მიმოვიხილეთ მილერიტების ისტორია, გზამნიშნებლები 1798 წლიდან 1844 წლამდე. ჩვენს ბოლო წარდგენაში ჩვენ უფრო ახლოდან განვიხილეთ ისტორია დაყოვნების დროიდან კარის დახურვამდე 1844 წლის 22 ოქტომბერს, და ეს დრო შუალამის ღაღადს განვსაზღვრეთ. შუალამის ღაღადი ისტორიაში შევიდა ექსეტერის საკარვე შეკრებაზე, 1844 წლის 12–17 აგვისტოს, და გაგრძელდა 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე. დაყოვნების დრო, რომელიც დაიწყო 1844 წლის მარტში, შუალამის ღაღადის ნაწილია და იმ განწმედის პროცესისა, რომელმაც მოამზადა ხალხი მისი უწყების გამოსაცხადებლად.

ვიმედოვნებდით, რომ ეს გუშინვე დაგემკვიდრებინათ თქვენს გულებსა და გონებაში. ღმერთის სიტყვაში დაყოვნების ჟამთა ყველა ილუსტრაცია სამყაროს დასასრულზე მეტყველებს. ელენ უაიტი, 1 კორინთელთა 10:11-ის კომენტარებისას, ამბობს: „ყოველი ძველი წინასწარმეტყველი უფრო მეტად ჩვენს დღეზე ლაპარაკობდა, ვიდრე იმ დღეებზე, რომლებშიც თავად ცხოვრობდა.“ 1 კორინთელთა 10:11 ამბობს: „ეს ყოველივე მათ შეემთხვათ მაგალითად; და დაიწერა ჩვენს დასამოძღვრად, რომელთაც წუთისოფლის აღსასრული მოგვაწია.“ მილერიტა ისტორია არის ისტორია იმისა, რაც სამყაროს დასასრულს მოხდება. დაყოვნების დროისა და იმის შესახებ ყველა ეს ბიბლიური ისტორია, რაც მას მოსდევს, ასახავს იმას, რაც მილერიტა დაყოვნების ჟამსა და შუალამის ღაღადში უნდა მომხდარიყო. გვმართებს ამ საგანთა გაგება, რადგან ისტორია უნდა განმეორდეს.

2520: ელენ უაიტის მხარდაჭერა

ამ სქემებზე ჩვენ ვეხებოდით პირველ საკითხს, თუმცა ამის შესახებ ბევრი არ გვისაუბრია. პირველი მოძღვრება, რომლის შესახებაც გვინდა ვაჩვენოთ, რომ ელენ უაიტი მას მკაფიოდ ადასტურებს, არის 2520. პირველი ორი წარდგენა სწორედ იმისთვის იყო განზრახული, რომ აქ მოვსულიყავით. ხვალ დილით დავიწყებთ ამ სქემაზე „Daily“-ს განხილვას.

უფლის წინამძღოლობისა და სწავლების გახსენება

დავიწყოთ *Life Sketches*-ით, გვერდი 196: „მომავლისთვის შიშის არავითარი მიზეზი არა გვაქვს, გარდა იმისა, თუ დავივიწყებთ გზას, რომლითაც უფალი გვიძღოდა, და მის მოძღვრებას ჩვენს წარსულ ისტორიაში.“ ერთადერთი, რისიც ქრისტიანს მომავლისთვის უნდა ეშინოდეს, არის გზიდან გადაცდენა და დაღუპვა. ის, რისიც უნდა გვეშინოდეს, არის მარადიული სიცოცხლის ვერ მიღება. აქ და უაიტი ამბობს, რომ მომავლისთვის შიშის არავითარი მიზეზი არა გვაქვს, გარდა ორი რამისა. ეს ადვენტიზმში წინასწარმეტყველების სულის ფართოდ ცნობილი მონაკვეთია, მაგრამ იშვიათად თუ მოისმენთ, ვინმე რომ განმარტავდეს, კონკრეტულად რომელ წინამძღოლობასა და რომელ მოძღვრებებს გულისხმობს იგი.

ჩვენ ვაჩვენებთ, რომ ის ხელმძღვანელობა, რომელსაც იგი მოიხსენიებს, არის შუაღამის ძახილის ისტორია. შუაღამის ძახილის ისტორიაში ქრისტე ხელმძღვანელობდა დაყოვნების ჟამს, შუაღამის ძახილის მოსვლასა და გამოცხადებაში, და კარის დახურვაში 1844 წლის 22 ოქტომბერს. მან ეს ისტორია იმისათვის განზრახა, რომ შეექმნა ხალხი, რომელსაც შეეძლებოდა რწმენით მასთან ერთად შესულიყო უწმიდეს ადგილას. ჩვენ უნდა გვეშინოდეს, რომ არ დავივიწყოთ ის განსაკუთრებული ისტორია, ისევე როგორც მისი სწავლებები.

ჩვენ ვაჩვენებთ, რომ არსებობდა განსაზღვრული მოძღვრება, რომელმაც წარმოშვა შუაღამის ღაღადი. ეს მოძღვრება არ ყოფილა ოსმალეთის იმპერიის დაცემა 1840 წლის 11 აგვისტოს, არც მკვდართა მდგომარეობის შესახებ სწავლება, რომელიც მოვიდა მეორე ანგელოზის უწყების ისტორიის ფარგლებში მილერიტულ ისტორიაში. ეს იყო მილერიტულ ისტორიაში არსებული განსაზღვრული მოძღვრება, რომელმაც წარმოშვა შუაღამის ღაღადი, სადაც უფალი წინამძღოლობდა, და ჩვენ მომავალის მიმართ საშიში არაფერი გვაქვს, გარდა იმისა, რომ დავივიწყოთ მისი წინამძღოლობა და მისი მოძღვრება.

ჩვენ ვთავაზობთ, რომ როგორც მისი წინამძღოლობის, ისე მისი სწავლების სიმბოლო არის შუაღამის ძახილი. მოდით, კვლავ წავიკითხოთ ეს ნაწყვეტი ელენ უაიტის პირველი ხილვიდან:

ამ გზაზე ადვენტის ხალხი მიემართებოდა ქალაქისკენ, რომელიც გზის შორეულ ბოლოში იყო. გზის დასაწყისში, მათ უკან, ედგა ნათელი შუქი, რომლის შესახებაც ანგელოზმა მითხრა, რომ ეს იყო შუაღამის ძახილი. ეს შუქი მთელ გზაზე ანათებდა და მათ ფეხებს უნათებდა, რათა არ წაბორძიკებულიყვნენ. თუ ისინი თვალს იესოზე შეაჩერებდნენ, რომელიც მათ წინ, სულ ახლოს იყო და ქალაქისკენ მიუძღოდა, ისინი უსაფრთხოდ იყვნენ. მაგრამ მალე ზოგი დაიღალა და ამბობდა,

რომ ქალაქი ჯერ კიდევ ძალზე შორს იყო და მოელოდნენ, რომ აქამდე უკვე შესულნი იქნებოდნენ მასში. მაშინ იესო ამხნევებდა მათ თავისი დიდებული მარჯვენა მკლავის აღმართვით, და მისი მკლავიდან გამოდიოდა შუქი, რომელიც ადვენტის ჯგუფს გადაეფინებოდა ტალღასავით, და ისინი შესძახებდნენ: „აღელუია!“ სხვებმა კი თავქარიანად უარყვეს მათ უკან მყოფი შუქი და ამბობდნენ, რომ ეს ღმერთი არ იყო, რომელმაც ისინი ასე შორს გამოიყვანა.

ისინი უარყოფენ შუადამის ძახილს, და შუადამის ძახილთან დაკავშირებით ამტკიცებენ, რომ უფალი არ ხელმძღვანელობდა მათ შუადამის ძახილში. ისინი უარყოფენ ღმერთის ხელმძღვანელობას შუადამის ძახილში.

მათ უკან მყოფი ნათელი ჩაქრა, მათი ფეხები სრულ სიბნელეში დატოვა, და მათ წაიბორძიკეს, დაკარგეს თვალთახედვიდან მიზანიც და იესოც, და ბილიკიდან გადავარდნენ ქვემოთ არსებულ ბნელ და ბოროტ სამყაროში.

შუადამის ძახილი კონტექსტში

ჩვენ კიდევ ერთხელ შევხედავთ შუადამის ღაღადის ისტორიას, რათა იგი თავის კონტექსტში მოვაქციოთ, სანამ 2520-ს განვიხილავთ.

დიდი ბრძოლის, გვ. 391–395-დან: „როდესაც გავიდა ის დრო, როცა პირველად ელოდნენ უფლის მოსვლას, 1844 წლის გაზაფხულზე,“ — ეს არის დაყოვნების ჟამი, პირველი იმედგაცრუება — „ისინი, ვინც რწმენით მოელოდნენ მის გამოჩენას, გარკვეული ხნით ეჭვსა და გაურკვეველობაში იყვნენ მოცულნი. მაშინ, როცა სამყარო მათ სრულიად დამარცხებულებად მიიჩნევდა და თვლიდა, რომ ისინი სიცრუეს იყვნენ აყოლილნი, მათი ნუგეშის წყარო კვლავ ღვთის სიტყვა იყო. მრავალნი განაგრძობდნენ წმინდა წერილების გამოკვლევას, თავიდან ამოწმებდნენ თავიანთი რწმენის მტკიცებულებებს და გულმოდგინედ იკვლევდნენ წინასწარმეტყველებებს, რათა მიეღოთ შემდგომი ნათელი.“

თუ ბევრმა ასე მოიქცა, ეს ნიშნავს, რომ იყვნენ ისეთნიც, ვინც ასე არ მოიქცა. აქ არ წერია „ისინი“; წერია „ბევრი“ — აქ ორი ჯგუფია.

მათი პოზიციის მხარდასაჭერად ბიბლიური მოწმობა ნათელი და დამაჯერებელი ჩანდა. ნიშნები, რომელთა შეცდომით აღქმაც შეუძლებელი იყო, მიუთითებდა, რომ ქრისტეს მოსვლა ახლოს იყო. უფლის განსაკუთრებული კურთხევა, როგორც ცოდვილთა მოქცევაში, ისე ქრისტიანებს შორის სულიერი სიცოცხლის აღორძინებაში, მოწმობდა, რომ ეს უწყება ზეციდან იყო. და თუმცა მორწმუნეები ვერ ხსნიდნენ თავიანთ იმედგაცრუებას, ისინი დარწმუნებულნი იყვნენ, რომ ღმერთი მათ წარსულ გამოცდილებაში წარმართავდა.

წინასწარმეტყველებებთან, რომელთაც ისინი მეორე მოსვლის დროისთვის მიჩნეულად მიიჩნევდნენ, შერწყმული იყო მათივე გაურკვეველობისა და მოლოდინის მდგომარეობას განსაკუთრებულად მისადაგებული დამოძღვრა, რომელიც მათ რწმენაში მოთმინებით ლოდინისაკენ მოუწოდებდა, რომ ის, რაც ახლა მათი გონებისთვის ბნელით იყო მოცული, თავის დროზე ნათელი გახდებოდა.

იმ აბზაცში ნათქვამია: „წინასწარმეტყველებებთან, რომელთაც ისინი მეორე მოსვლის დროსთან დაკავშირებულად მიიჩნევდნენ, გადახლართული იყო . . .“ რომელ წინასწარმეტყველებებს სწამდათ, რომ მეორე მოსვლას ეხებოდა? 2520-ს, 2300-ს და 1335-ს. მათ სწამდათ, რომ ამ სამი დროითი წინასწარმეტყველებიდან თითოეული 1843 წელს სრულდებოდა და ეს იყო მეორე მოსვლა.

ამ წინასწარმეტყველებათა შორის იყო აბაკუმის 2:1–4: „დავდგები ჩემს სადარაჯოზე და კოშკზე დავდგები, და ვუცქერ, რათა ვიხილო, რას მეტყვის იგი და რა ვუპასუხო ჩემს მხილებაზე. და მიპასუხა უფალმა და მითხრა: დაწერე ხილვა და ცხადად ამოკვეთე დაფებზე, რათა ირბინოს მკითხველმა. რადგან ხილვა ჯერ კიდევ დანიშნული ჟამისთვისაა, მაგრამ დასასრულს ილაპარაკებს და არ იცრუებს; თუნდაც დაყოვნდეს, ელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა, არ დააგვიანდება. აჰა, გაბოროტებულია მისი სული მასში და არ არის წრფელი; ხოლო მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს.“

ჯერ კიდევ 1842 წელს, ამ წინასწარმეტყველებაში მოცემულმა მითითებამ — „დაწერე ხილვა და ნათლად გამოსახე დაფებზე, რათა მკითხველი მორბოდეს“ — ჩარლზ ფიჩს შთააგონა წინასწარმეტყველური ცხრილის მომზადება, რათა ილუსტრირებულიყო დანიელისა და გამოცხადების ხილვები. ამ ცხრილის გამოქვეყნება მიჩნეულ იქნა აბაკუმისთვის მიცემული ბრძანების აღსრულებად. თუმცა იმ დროს ვერავინ შეამჩნია, რომ იმავე წინასწარმეტყველებაში ხილვის აღსრულებაში მოჩვენებითი დაყოვნება — დაყოვნების დრო — იყო წარმოდგენილი. იმედგაცრუების შემდეგ ეს წერილი მეტად მნიშვნელოვანი გამოჩნდა: „რადგან ხილვა კვლავ არის დადგენილი დროისთვის, და ბოლოს ილაპარაკებს და არ იცრუებს; თუმცა დაყოვნდება, დაელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა, არ დააყოვნებს. . . . მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს.“

1843 წლის სქემა და წინასწარმეტყველების სული

არ აქვს მნიშვნელობა, ასრულებთ თუ არა რეგულარულ სამუშაოს თუ არარეგულარულ სამუშაოს — ტერმინებს, რომელთაც ელენ უაიტი, შესაბამისად, საკონფერენციო საქმიანობისა და თვითდაფინანსებული საქმიანობის აღსანიშნავად იყენებს.

მიდიხართ თუ არა ადვენტიზმის წამყვან თვითდაფინანსებულ მსახურებებთან, თუ გენერალურ კონფერენციაში, ან ბიბლიური კვლევის ინსტიტუტში, თუ მათ 1843 წლის ჩარტის შესახებ ჰკითხავთ, ისინი იტყვიან: „ამ ჩარტზე მრავალი შეცდომაა.“ ისინი არ ეთანხმებიან ელენ უაიტს, რომელიც ამბობს, რომ უფალმა თავისი ხელი დაიჭირა „ერთი შეცდომის“ ზემოთ, რომელიც ამ ჩარტის ზოგიერთ ციფრში იყო.

მაგრამ ისინი საკუთარ თავსაც უყენებენ ღვთის სიტყვის წინააღმდეგობაში. აბაკუმში ნათქვამია, რომ ეს ხილვა „... არ მოიტყუება“. ხილვა, რომელიც პიონერებს 1843 წლის დიაგრამაზე უნდა დაეტანათ, და ასეც მოიქცნენ, არის აბაკუმის 2-ის აღსრულება. ეს არის ის ხილვა, რომელიც მათ ამ დიაგრამაზე უნდა დაეტანათ, და აბაკუმის 2 ამბობს, რომ ეს ხილვა „... არ მოიტყუება“. ამიტომ, როდესაც თქვენ ამბობთ, რომ ეს დიაგრამა „სავსეა შეცდომებით“, თქვენ ეწინააღმდეგებით როგორც წინასწარმეტყველების სულს, ისე ბიბლიას.

ეზეკიელის წინასწარმეტყველების ერთი ნაწილიც ძალისა და ნუგეშის წყარო იყო მორწმუნეთათვის: „უფლის სიტყვა მომივიდა, რომ ეთქვა: კაცის ძეო, რა არის ეს ანდაზა, რომელიც გაქვთ ისრაელის ქვეყანაში და ამბობთ: დღეები ჭიანჭურდება და ყოველი ხილვა ფუჭდება? ამიტომ უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი... დღეები მოახლოებულია და ყოველი ხილვის აღსრულებაც... მე ვილაპარაკებ, და სიტყვა, რომელსაც მე ვიტყვი, აღსრულდება; მეტად აღარ გადაიდება.“ „ისრაელის სახლი ამბობს: ხილვა, რომელსაც იგი ხედავს, მრავალი მომავალი დღისათვის არის, და იგი წინასწარმეტყველებს შორეულ დროთა შესახებ. ამიტომ უთხარი მათ: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: ჩემი არც ერთი სიტყვა მეტად აღარ გადაიდება, არამედ სიტყვა, რომელიც მე ვთქვი, შესრულდება.“ ეზეკიელი 12:21–25, 27, 28.

თაყვანისმცემელთა ორი კლასი

შენიშნეთ, რომ იგი მოლაპარაკეობს თაყვანისმცემელთა ორ ჯგუფზე. იგი ამბობს, რომ მრავალნი, როცა ეს იმედგაცრუება დადგა, განაგრძობდნენ წინასწარმეტყველებათა კვლევას, რითაც მიანიშნებს, რომ არსებობდა ჯგუფი, რომელმაც არ გააგრძელა. ჩვენ უფრო მეტ ნათელს მივიღებთ ამ ორი ჯგუფის შორის არსებულ განსხვავებაზე.

აბაკუმის 2:1–4-ის აღსრულება არის ეს 1843 წლის სქემა და 1850 წლის სქემა. თვით აბაკუმშიც, მე-4 მუხლი ამბობს, რომ მართალი იცხოვრებს თავისი რწმენით, და ის, ვისი გულიც ამაღლებულია. იგი აღწერს თაყვანისმცემელთა ორ ჯგუფს. შუალდის ღადადის ისტორია წარმოშობს თაყვანისმცემელთა ორ ჯგუფს, და ეს ორი ჯგუფი აბაკუმშია მოხსენიებული.

მომდევნო აბზაცში, ჰაბაკუკის 2-ისა და ეზეკიელის მოხსენიების შემდეგ, იგი ასახელებს ერთ-ერთ ჯგუფს: „მომლოდინენი“. ვინ არიან მომლოდინენი? ისინი არიან ისინი, ვინც ასრულებენ დანიელის 12-ს: „ნეტარია, ვინც მოითმენს და მიაღწევს 1335-ს“. ეს ჯგუფი არის მომლოდინენი.

მომლოდინენი სიხარულით აღივსნენ, რადგან სწამდათ, რომ მან, ვინც დასაბამიდანვე იცის დასასრული, საუკუნეთა განმავლობაში გადმოიხედა და, მათი იმედგაცრუების წინასწარხედვით, მათ სიმხნევისა და იმედის სიტყვები მისცა.

გვეყონდა ზარი ერთ დასთან, რომელიც რამდენიმე წლის განმავლობაში აღმოსავლეთ ევროპის ერთ-ერთ ქვეყანაში მსახურობდა. იგი იქიდან იყო, შეერთებულ შტატებში გადავიდა და როდესაც ეს უწყება გაიგო, კვლავ დაბრუნდა. მას წინააღმდეგობა შეხვდა; მისი ყოფილი საეკლესიო ოჯახი მის ქვეყანაში ხელმძღვანელობას დაუკავშირდა, რათა „მისთვის კარი დაეხურათ“. ცოტა ხნის წინ კი უფალმა მას კარი გაუხსნა, რათა ეს უწყება ჯგუფებისთვის გაეზიარებინა.

მან დღეს დილით ადრე დარეკა და თქვა, რომ ერთ-ერთი დაბრკოლება ტრანსპორტი იყო. მათ ესაჭიროებოდათ ავტომობილი, რათა ემგზავრათ და ეს უწყება ესწავლებინათ, მაგრამ ამისთვის სახსრები არ ჰქონდათ. როგორც კი ისინი ამ ადგილს მიაღწიეს, შეერთებული შტატებიდან მეგობრებმა, უფლის მიერ მხილებულებმა, ავტომობილის შესაძენად საკმარისი თანხა გამოაგზავნეს.

ეს არის იმგვარი გამოცდილება, რაც იმ იმედგაცრუებულთ შეემთხვათ. ისინი იმედგაცრუებულნი იყვნენ, მაგრამ უფალმა წარუძღვა ისინი წმინდა წერილებში მათ გასამხნეებლად და უთხრა: „ეს იმედგაცრუება ჩემი ხელმძღვანელობით მოხდა. განაგრძეთ წინსვლა.“

რომ არა წმინდა წერილის ასეთი მონაკვეთები, რომლებიც შეაგონებდნენ მათ, მოთმინებით დაეცადათ და მტკიცედ ჩაეჭიდათ თავიანთი დარწმუნებულობა ღვთის სიტყვისადმი, მათი რწმენა იმ განსაცდელის ჟამს შეირყეოდა.

იგავი ათი ქალწულის შესახებ და დაყოვნების ჟამი

გაითვალისწინეთ, როგორ აკავშირებს და უაითი ათი ქალწულის იგავს აბაკუმის 2-ე თავს, რადგან ორივე საუბრობს დაყოვნების ჟამზე და თავყანისმცემელთა ორ კლასზე.

მათეს 25-ში მოცემული ათი ქალწულის იგავიც ადვენტისტი ხალხის გამოცდილებას ასახავს. მათეს 24-ში, თავისი მოწაფეების შეკითხვაზე — მისი მოსვლისა და წუთისოფლის აღსასრულის ნიშნის შესახებ — ქრისტემ მიუთითა მსოფლიოსა და ეკლესიის ისტორიის ზოგიერთი უმნიშვნელოვანესი მოვლენა მისი პირველი მოსვლიდან მეორემდე; სახელდობრ: იერუსალიმის დაქვევა, ეკლესიის დიდი ჭირი წარმართული და საპაპო დევნულებების ქვეშ, მზისა და მთვარის დაბნელება და ვარსკვლავთა ჩამოცვენა. ამის შემდეგ მან ილაპარაკა თავისი მოსვლის შესახებ თავის სასუფეველში და წარმოთქვა იგავი, რომელიც აღწერს მსახურთა ორ კლასს, რომლებიც მის გამოცხადებას ელიან. 25-ე თავი იწყება სიტყვებით: „მაშინ ცათა სასუფეველი მიემსგავსება ათ ქალწულს.“ აქ ნაჩვენებია უკანასკნელ დღეებში მცხოვრები ეკლესია,

ახლა, იგი ამას მიღწერიტულ ისტორიას უსადაგებს, მაგრამ მიაქცევს ყურადღებას, რას ამბობს იგი — „აქ ხილვაში მოჰყავთ უკანასკნელ დღეებში მცხოვრები ეკლესია,“ — ვინ არის „უკანასკნელ დღეებში მცხოვრები ეკლესია“? ეს ჩვენ ვართ.

იგივეა, რაზეც მითითებულია 24-ე თავის დასასრულს. ამ იგავში მათი გამოცდილება აღმოსავლური ქორწინების მოვლენებით არის ილუსტრირებული. „მაშინ ცათა სასუფეველი დაემსგავსება ათ ქალწულს, რომლებმაც აიღეს თავიანთი ლამპრები და გამოვიდნენ სიძის შესახვედრად. და მათგან ხუთი გონიერი იყო და ხუთი — უგუნური. უგუნურებმა აიღეს თავიანთი ლამპრები, მაგრამ თან ზეთი არ წაიღეს; ხოლო გონიერებმა თავიანთ ლამპრებთან ერთად ჭურჭელშიც წაიღეს ზეთი. ვიდრე სიძე იგვიანებდა, ყველას ჩაემინა და ეძინათ. და შუალამისას გაისმა შემახილი: აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად.“

ქრისტეს მოსვლა, როგორც იგი პირველი ანგელოზის უწყებით იყო გამოცხადებული, გაგებული იქნა, რომ წარმოდგენილი იყო სასიძოს მოსვლით. მისი მალე მოსვლის გამოცხადების შედეგად აღმოცენებული ფართო რეფორმაცია შეესაბამებოდა ქალწულთა გამოსვლას. ამ იგავში, ისევე როგორც მათე 24-ში, წარმოდგენილია ორი ჯგუფი. ყველას აეღო თავისი ლამპარი — ბიბლია — და მისი ნათლით გამოვიდა სასიძოს შესახვედრად. ხოლო უგუნურებმა თავიანთი ლამპრები ზეთის გარეშე აიღეს, გონიერთ კი ზეთი ჰქონდათ თავიანთ ჭურჭლებში.

გონიერებმა მიიღეს ღვთის მადლი, სულიწმიდის აღმდგენი და განმანათლებელი ძალა, რომელმაც მისი სიტყვა მათი ფეხებისთვის ლამპრად აქცია. ისინი წმინდა წერილებს იკვლევდნენ, რათა შეეცნოთ ჭეშმარიტება, და გულწრფელად ესწრაფოდნენ გულისა და ცხოვრების სიწმინდეს. მათ ჰქონდათ პირადი გამოცდილება და რწმენა ღმერთისა და მისი სიტყვისადმი, რომელთა დამხობაც ვერ შეძლო ვერც იმედგაცრუებამ და ვერც დაყოვნებამ. სხვები იმპულსით მოქმედებდნენ, თავიანთ ძმათა რწმენაზე დაყრდნობით, კეთილი გრძნობებით კმაყოფილნი, მაგრამ მოკლებულნი ჭეშმარიტების საფუძვლიან გაგებასა და მადლის ნამდვილ მოქმედებას. ისინი არ იყვნენ მომზადებულნი დაყოვნებისა და იმედგაცრუებისთვის. როცა განსაცდელები მოვიდა, მათი რწმენა შესუსტდა და მათი ლამპრები მკრთალად იწვოდა.

„სანამ სიძე დაყოვნდებოდა,“ როდის დაყოვნდა სიძე? 1844 წლის 22 მარტს. იგი დაყოვნდება. რა უნდა მოხდეს ახლა? ეს ორი კლასი უნდა გაცხადდეს.

როცა შუალამის ძახილს ვივიწყებთ და ქვემოთ მდებარე ბოროტი ქვეყნისაკენ მიმავალი გზიდან გადავუხვევთ, ვაჩვენებთ, რომ სახარება არ გვესმის. მარადიული სახარება არის ქრისტეს საქმე, რომელიც გამოსაცდელ წინასწარმეტყველურ ცნობაზე დაფუძნებით თავყანისმცემელთა ორ კლასს წარმოქმნის. დაყოვნების დროიდან კარის დახურვამდე ეს არის მარადიული სახარების მწვერვალი. აქ უფალი დაყოვნების ჟამს ორ კლასს იღებს, რათა ისინი თავისთან ერთად სამსჯავროში შეიყვანოს, და მათ გამოსაცდელ პროცესში ატარებს, რათა დაამტკიცოს, ნამდვილად აქვთ თუ არა ზეთი. ეს არის ქრისტეს საქმის მწვერვალი, როდესაც ის ოქროს ხენჯისგან, ხორბალს ღვარძლისგან, ბრძენთ უგუნურთაგან განაცალკევებს.

„ხოლო სიძემ რომ დაიგვიანა, ყველას ჩაეძინა და დაიძინა.“ სიძის დაყოვნება გამოხატავს იმ დროის გასვლას, როდესაც უფალს ელოდნენ, იმედგაცრუებას და მოჩვენებით დაყოვნებას. ამ გაურკვევლობის ჟამს ზედაპირულთა და გულგრილთა ინტერესი მალე შერყევას იწყებდა და მათი ძალისხმევა დუნდებოდა; ხოლო მათ, ვისი რწმენაც ბიბლიის პირად ცოდნაზე იყო დაფუძნებული, ფეხქვეშ კლდე ჰქონდათ, რომელსაც იმედგაცრუების ტალღები ვერ წარეცხავდა. „ყველას ჩაეძინა და დაიძინა“; ერთი ჯგუფი — უზრუნველობითა და თავისი რწმენის მიტოვებით, მეორე კი — მოთმინებით ელოდა, ვიდრე უფრო ნათელი შუქი მიეცემოდათ. თუმცა განსაცდელის ღამეში ამ უკანასკნელთაც, გარკვეულწილად, თითქოს დაუკარგავთ თავიანთი მოშურნეობა და ერთგულება. ნახევრად გულმოდგინენი და ზედაპირულნი ვეღარ დაეყრდნობოდნენ თავიანთ ძმათა რწმენას. თითოეულმა თავად უნდა იდგეს ან დაეცეს.

როცა იმედგაცრუება დადგა, ორმა კლასმა სხვადასხვაგვარად იწყო ძილი; მაგრამ ბრძენმა ქალწულებმაც კი დაკარგეს თავიანთი მოშურნეობის ნაწილი. უფალი ამაშიც წინამძღოლობდა, რათა, როცა შუალამის ძახილის უწყება მოვიდოდა ექსეტერის ბანაკის შეკრებაზე, მას მათ შორის აღესრულებინა საქმე.

გამოცდის პროცესი: დაყოვნების ჟამი და შუალამის ძახილი

წინასწარმეტყველების სულის, ტომი 4, გვერდი 228-დან: გახსოვდეთ, რომ ეს პროცესი — შუალამის ღალადი, დაყოვნების დროიდან კარის დახურვამდე — არის ის, whereby უფალი ცდის თავის ხალხს. ექსეტერის საკარვე კრებაზე შუალამის ღალადი, თავის გამოცხადებაში 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე, ამ ისტორიის მხოლოდ ერთი ნაწილია. იგი ვერ იქნება განცალკევებული დაყოვნების დროისგან, რომელიც ამზადებს შუალამის ღალადის ზემოქმედებას თაყვანისმცემელთა ორ კლასს შორის. თქვენ უნდა გესმოდეთ შუალამის ღალადი, რადგან თუ იგი არ გესმით, გზიდან გადახვალთ.

ღმერთმა განიზრახა, გამოეცადა თავისი ხალხი. მისმა ხელმა დაფარა შეცდომა წინასწარმეტყველური პერიოდების გამოთვლაში. მისმა ხელმა, უფლის ხელმა, დაფარა განსაკუთრებული შეცდომა წინასწარმეტყველური პერიოდების გამოთვლაში“, მრავლობითში. „ადვენტისტებმა ეს შეცდომა ვერ აღმოაჩინეს, ვერც მათმა ყველაზე განსწავლულმა მოწინააღმდეგეებმა აღმოაჩინეს იგი. ამ უკანასკნელნი ამბობდნენ: ‘თქვენი წინასწარმეტყველური პერიოდების გამოთვლა სწორია. რაღაც დიდი მოვლენა ახლო მომავალში უნდა მოხდეს; მაგრამ ეს არ არის ის, რასაც ბატონი მილერი წინასწარმეტყველებს; ეს არის სამყაროს მოქცევა და არა ქრისტეს მეორედ მოსვლა.’”

მოლოდინის დრო გავიდა და ქრისტე არ გამოჩნდა თავისი ხალხის დასახსნელად. მათ, ვინც თავიანთ მხსნელს გულწრფელი რწმენითა და სიყვარულით ელოდა, მწარე იმედგაცრუება განიცადეს. მაგრამ უფალმა თავისი განზრახვა აღასრულა: მან გამოსცა იმათი გულები, ვინც მის გამოცხადებას ელოდა, როგორც თავად აღიარებდა. მათ შორის ბევრი იყო ისეთი, ვისაც ამოდრავებდა შიში და არა ჭეშმარიტების სიყვარული. როდესაც მოსალოდნელი მოვლენა არ აღსრულდა, ამ ადამიანებმა განაცხადეს, რომ იმედგაცრუებულნი არ იყვნენ; მათ არასოდეს სჯეროდათ, რომ ქრისტე მოვიდოდა. ისინი პირველთა შორის იყვნენ, ვინც ჭეშმარიტ მორწმუნეთა მწუხარებას დასცინოდა.

ეს იყო უფლის განზრახვა. მომავლის მიმართ არაფრის გვეშინია, გარდა იმისა, თუ დაგვავიწყდება, როგორ გვიძღვებოდა უფალი ჩვენს წარსულ გამოცდილებაში, და არაფრის გვეშინია, გარდა იმისა, თუ დაგვავიწყდება უფლის სწავლება ჩვენს წარსულ გამოცდილებაში. ჩვენ გვეუბნებით, რომ ამ წინამძღოლობას ვერ გამოყოფთ მისი სწავლებისაგან.

ჯეიმს უაითისა და ელენ გ. უაითის ცხოვრების ნარკვევები, 1888, გვ. 186–187: „ღმერთმა 1843 წელს დროის გასვლით გამოსცა და გამოცადა თავისი ხალხი. შეცდომა — განსაკუთრებული შეცდომა — რომელიც მათ დაუშვეს წინასწარმეტყველური პერიოდების გამოთვლაში, მაშინვე ვერ იქნა აღმოჩენილი იმ სწავლულ მამაკაცთაგანაც კი, რომლებიც ეწინააღმდეგებოდნენ ქრისტეს მოსვლას მომლოდინე ადამიანთა შეხედულებებს. ამ ღრმა სწავლულებმა განაცხადეს, რომ ბატონი მილერი სწორი იყო დროის გამოთვლაში, თუმცა მას ედავებოდნენ იმ მოვლენასთან დაკავშირებით, რომელიც ამ პერიოდს დაავიზრგვინებდა. მაგრამ ისინი და ღვთის მომლოდინე ხალხი დროის საკითხში საერთო შეცდომაში იყვნენ.“

ჩვენ სრულად გვწამს, რომ ღმერთმა, თავისი სიბრძნით, განსაზღვრა, რომ მის ხალხს უნდა განეცადა იმედგაცრუება, რომელიც ზედმიწევნით იყო გამიზნული

გულთა გამოსავლენად და ჭეშმარიტი ხასიათების განსავითარებლად — არა მხოლოდ მათი გულების გამოსავლენად, არამედ მათი ხასიათების განსავითარებლადაც, და მისაყვანად იმ წერტილამდე, სადაც ეს აშკარად გამოჩნდებოდა იმ კრიზისში, რომელიც შუალამის ძახილისას დგება. ისინი, რომელთაც მიიღეს პირველი ანგელოზის უწყება ღვთის მსჯავრთა შიშით და არა იმიტომ, რომ უყვარდათ ჭეშმარიტება და ესწრაფოდნენ სამკვიდრებელს ცათა სასუფეველში, ახლა თავიანთი ნამდვილი სახით გამოჩნდნენ. ისინი პირველთა შორის იყვნენ, ვინც დასცინოდა იმედგაცრუებულებს, რომელთაც გულწრფელად ენატრებოდათ და უყვარდათ იესოს გამოცხადება. ღვთის ამ უმკაცრესმა გამოცდამ გამოავლინა მათი ნამდვილი ხასიათი, ვინც განსაცდელის ჟამს საკუთარ სარწმუნოებაზე უარის თქმით თავს არიდებდა პასუხისმგებლობასა და სირცხვილს.

გაცრუებულნი სიბნელეში არ იყვნენ დატოვებულნი; რადგან გულმოდგინე ლოცვებით წინასწარმეტყველური პერიოდების გამოკვლევისას აღმოჩენილ იქნა შეცდომა — ერთადერთი შეცდომა — და წინასწარმეტყველური კალმის კვალის მიდევნება დაყოვნების დროში ქვემოთ გაგრძელდა. ქრისტეს მოსვლის სიხარულით აღსავსე მოლოდინში ხილვის მოჩვენებითი დაყოვნება მხედველობაში არ იყო მიღებული და იგი სამწუხარო და მოულოდნელი გაოცება აღმოჩნდა. თუმცა სწორედ ეს განსაცდელი მეტად აუცილებელი იყო ჭეშმარიტების გულწრფელი მორწმუნეების გამოსავლენად და განსამტკიცებლად. დაყოვნების დრო მეტად აუცილებელი იყო. მას არა მხოლოდ უნდა ეჩვენებინა ორი ჯგუფი და დაეწყო მათი ხასიათების გამომჟღავნება, რომელნიც გამოჩნდებოდნენ შუალამის ღაღადის ისტორიაში კარის დახურვამდე, არამედ აუცილებელიც იყო იმათ განსამტკიცებლად, ვინც ამ საკითხში სწორ მხარეს გამოვიდოდა. თქვენ ვერ განაცალკევებთ დაყოვნების დროს შუალამის ღაღადისგან ან კარის დახურვისგან.

როდესაც შუალამის ძახილს უარყოფთ, სწორედ იმ ისტორიას უარყოფთ. შუალამის ძახილი მხოლოდ სამუელ სნოუს უწყება არ არის ექსეტერის ბანაკის შეკრებაზე; იგი დაყოვნების დროის გამოცდილებაა. სწორედ აქეთ მიჰყავდა უფალს. მომავლისთვის არაფრის უნდა გვეშინოდეს, გარდა იმისა, რომ დავივიწყოთ უფლის ხელმძღვანელობა ჩვენს წარსულ ისტორიაში — დაყოვნების დროისა და შუალამის ძახილის ამ ისტორიაში, სადაც იგი მილერიტულ ისტორიაში მარადიულ სახარებას მის მწვერვალამდე მიჰყავს და წარმოშობს თაყვანისმცემელთა ორ კლასს.

ადრეული წერილები, გვ. 74: „ვიხილე, რომ 1843 წლის სქემა უფლის ხელით იყო წარმართული და რომ იგი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ ციფრები ისეთი იყო, როგორიც მას სურდა; რომ მისი ხელი ეფარა და ფარავდა შეცდომას ზოგიერთ ციფრში, რათა ვერავის დაენახა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ მოიხსნა.“

ურჯულოების საიდუმლო და გამოცდის პროცესი

თუ დრო გვექნებოდა, შეგვეძლო გვემსჯელა ურჯულოების საიდუმლოზე. ურჯულოების საიდუმლოს შეიძლება ერთზე მეტი სწორი განსაზღვრება ჰქონდეს, მაგრამ აქ იგი აღნიშნავს სატანის მოქმედებას, რომელიც ბოროტს ურევს კეთილს,

ჭეშმარიტებას — ცდომილებასთან, იმ წმინდა ისტორიებში, სადაც უფალი თავის ხალხს გამოსაცდელად ამყოფებს. წმინდა წერილის იმ წმინდა ისტორიებში, სადაც უფალს თავისი ხალხი განსაცდელის პროცესში შეჰყავს, თქვენ მუდამ იხილავთ ურჯულოების საიდუმლოს — სატანის საქმიანობას, რომელიც ჭეშმარიტებას ცდომილებასთან ურევს. როდესაც ადამიანები ამ გამოცდის წერტილს უახლოვდებიან, ურჯულოების საიდუმლომ უკვე დაბინდა საკითხები.

როდესაც ნოეს გამოცდის ჟამი დადგა, ბიბლია გვეუბნება, რომ მანამდე სატანის თესლი ღვთის თესლს იყო შერეული. სწორედ ამან გამოიწვია, რომ ნოეს დღეებში აღსრულდა უსჯულოების საიდუმლო, დაბადების წიგნში გამოხატული იმით, რომ ღვთის ძეგმა ადამიანთა ასულები ცოლებად მოიყვანეს — ორი თესლის აღრევა, უსჯულოების საიდუმლო, რომელიც წინ უძღვის ნოეს გამოცდას.

მოსესა და წითელი ზღვის გამოცდისას, წმინდა წერილი აღწერს, თუ როგორ გაიხრწნა ისრაელი, რომელიც გამოცდას უნდა გასდგომოდა წითელ ზღვასთან და სინაისთან, ეგვიპტის მოძღვრებებით, იქ ამდენ ხანს ყოფნის შემდეგ. ეს იყო ურჯულოების საიდუმლო — სატანური მოძღვრებებით ზემოქმედების ქვეშ ყოფნა.

ებრაელთა დროს სწორედ ბერძნულმა მოძღვრებებმა მოამზადა გზა სინედრიონის მიერ მათი გამოცდის პროცესის უარყოფისთვის.

მილერიტა ისტორიაში, პროტესტანტულ ეკლესიებში მყოფი მილერიტები ახლახან იყვნენ გამოსულნი პაპობრივი გავლენის 1260-წლიანი პერიოდისგან, რომელმაც წმინდა თესლი უწმინდური თესლით გახრწნა და ამით წარმოშვა უსჯულოების საიდუმლო, რომელიც წინ უსწრებდა მილერიტთა ისტორიის გამოცდას.

ეს არის ურჯულოების საიდუმლო, რომელიც მუდამ არსებობს.

თუ შეისწავლით, როგორ მოქმედებს ურჯულოების საიდუმლო, მიმართეთ „პატრიარქებსა და წინასწარმეტყველებს“, პირველ თავს. და უაითი გვეუბნება, როგორ აღასრულა სატანამ ურჯულოების საიდუმლო ზეცაში. ზეცაში უნდა მომხდარიყო გამოცდა იმის შესახებ, თუ რომელი ანგელოზები დარჩებოდნენ და რომლები იქნებოდნენ მოცილებულნი, და სატანა სწორედ იქ, ზეცაშივე, იმ გამოცდის პროცესამდე აღასრულებდა ურჯულოების საიდუმლოს.

სატანამ ეს აღასრულა ექვის ჩათესვით, თავისი სიტყვის ღვთის სიტყვის ზემოთ დაყენებით და, რაც უფრო მნიშვნელოვანია, სხვათა მიყვანით, რათა მათ მისი ცრუ მოძღვრებები გამოეთქვათ—ეს იყო მზაკვრული საქმიანობა. იგი შენს გონებაში ექვს ჩადებდა, შემდეგ კი შენ გახვიდოდი და ამ ექვს ჯგუფის წინაშე გამოხატავდი. თუ ვინმე ამ ექვის გამო იჩივლებდა, იჩივლებდა შენზე და არა მასზე.

ახლახან ვაშინგტონის შტატის ქალაქ სპოკენში ერთმა პასტორმა Early Writings-ის 74-ე გვერდის შესახებ აღნიშნა და თქვა: „მე მივმართე ელენ უაითის დროის ლექსიკონს, ვებსტერის ლექსიკონს, და figures საერთოდ არ ნიშნავს არაფერს, რაც არითმეტიკას ეხება.“ ამის მომსმენელთა უმეტესობა ამას არ გადაამოწმებდა და დაუჯერებდა მას. სულ მცირე, ის პასტორი ამ მუხლში figures-ის მნიშვნელობის შესახებ ექვს თესავდა;

სინამდვილეში კი, ის ცრუობდა. Webster's 1828 Dictionary ამბობს: FIGURE, n. არითმეტიკაში — ნიშანი, რომელიც აღნიშნავს რიცხვს, მაგალითად 2, 7, 9.

ის გამოხატავდა ეჭვს და ასრულებდა იმ საქმეს, რომელიც წარმოდგენილია როგორც ურჯულოების საიდუმლო. იგი ადვენტისტებს უმჟღავნებდა, თუ მათ ხილვა სურთ, რომ დედამიწის ისტორიის ამ ჟამს თქვენ თვითონ უნდა გესმოდეთ ჭეშმარიტება და არ უნდა უსმენდეთ ადამიანებს; რადგან, „... ურჯულოების საიდუმლო უკვე მოქმედებს: . . .“

ადრეული წერილები, გვ. 74: „... რომ ის რიცხვები ისეთი იყო, როგორსაც იგი ისურვებდა; რომ მისი ხელი მათზე იყო გადაფარებული და ზოგიერთ რიცხვში შეცდომას ფარავდა, რათა ვერავის დაენახა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ იქნებოდა მოცილებული.“

ეს არის მცდარი მიმართულების მიცემა, და თეოლოგები ამას ხშირად აკეთებენ. თუ გსურთ გაიგოთ, რას ნიშნავს სიტყვა ბიბლიაში ან წინასწარმეტყველების სულში, პირველ რიგში ლექსიკონებს კი არ უნდა მიმართოთ, არამედ — წინასწარმეტყველს. მაგალითად, დანიელი დანიელის 8:11-ში იყენებს ებრაულ სიტყვას rum-ს, რომელიც თარგმნილია როგორც „წაღებულ იქნა“. ხალხს ჰგონია, რომ იგი ნიშნავს „მოცილებას“, მაგრამ დანიელი rum-ს კიდევ ხუთჯერ იყენებს, და ის არასოდეს ნიშნავს „წაღებას“ — იგი ნიშნავს „აღმართვას და განდიდებას“. ამიტომ, ვიფიქროთ, რომ rum დანიელის 8:11-ში ნიშნავს „წაღებას“, ნიშნავს ტრადიციის მიყოლას და არა იმას, თუ როგორ გამოიყენა ეს სიტყვა დანიელმა.

ასევე, ელენ უაითთან დაკავშირებით: თუ გსურთ ამტკიცოთ, რომ Early Writings, 74-ში „figures“ ნიშნავს მხატვრულ ფიგურებს ან გრაფიკულ გამოსახულებებს, შესაძლოა თქვათ: „ელენ უაითის დროს ლექსიკონი არ ამბობს, რომ figures ნიშნავს არითმეტიკას“, იმ იმედით, რომ უმეტესობა ამას არ გადაამოწმებს. მაგრამ თუ გადაამოწმებდნენ, აღმოაჩენდნენ, რომ figures მართლაც ნიშნავს არითმეტიკას.

მაგრამ პირველ რიგში, თქვენ თავად ელენ უაითს უნდა მიმართოთ: რას გულისხმობს იგი „ციფრებში“? „ადრეულ წერილებში“, 74-ე გვერდზე, იგი ამბობს: „მისი ხელი გადაფარებული იყო და ფარავდა შეცდომას ზოგიერთ ციფრში“, ხოლო 236-ე გვერდზე ამბობს: „მისმა ხელმა დაფარა შეცდომა წინასწარმეტყველური პერიოდების გამოთვლაში“. წინასწარმეტყველი ქალი განმარტავს, რომ მისი ტერმინი, „ციფრები“, აღნიშნავს წინასწარმეტყველურ პერიოდებს — არითმეტიკას და არა გამოსახულებას.

მაშ, რაზე ეჭირა უფალს თავისი ხელი? მას თავისი ხელი ეკავა შეცდომაზე წინასწარმეტყველური პერიოდების გამოთვლაში — ციფრებზე.

ელენ უაითის მიერ 2520-ის მოწონება

ეს არის მთავარი დასკვნა. მრავალნი წარმოსადგენენ იმავე გზავნილს, რასაც ჩვენ, და მე მათ მხარს ვუჭერ. მაგრამ როცა საქმე ეხება 2520-ს და იმას, სჯეროდა თუ არა ელენ უაითს, რომ იგი მართებული წინასწარმეტყველება იყო, ეს არის არგუმენტი — ეს არის მტკიცებულება და ის ადგილი, საიდანაც უნდა დაიწყოთ. ყველა სხვა არგუმენტიც

მართებული და ჭეშმარიტია, მაგრამ ეს არის საწყისი წერტილი.

ადრეულ წერილებში, 74-ე გვერდზე, სადაც ნათქვამია, რომ უფალს თავისი ხელი ეფარა ზოგიერთ რიცხვში დაშვებულ შეცდომაზე, იგი თავადვე განმარტავს, რას ნიშნავს ეს იმავე წიგნის 236-ე გვერდზე: „ვიხილე ღვთის ხალხი სიხარულით აღსავსე მოლოდინში, თავიანთ უფალს რომ ელოდნენ. მაგრამ ღმერთს განეზრახა მათი გამოცდა.“ იგი საუბრობს დაყოვნების დროზე, პირველ იმედგაცრუებაზე.

ის არ საუბრობს 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდ იმედგაცრუებაზე, რადგან იქაც უნდა გამოცდილიყვნენ; არამედ აქ ის საუბრობს დაყოვნების დროზე: „ღმერთმა განიზრახა მათი გამოცდა.“ „მისმა ხელმა დაფარა შეცდომა წინასწარმეტყველური პერიოდების გამოთვლაში.“ როგორ აპირებდა იგი მათ გამოცდას დაყოვნების დროის მეშვეობით? იმით, რომ თავისი ხელი დააფარა მათ გაგებას წინასწარმეტყველური პერიოდების შესახებ. მომავლისთვის შიშის არაფერი გვაქვს, გარდა იმისა, რომ დაგვაფიქედეს, როგორ გვიძლოდა უფალი წარსულში, მიღწერის ისტორიაში და მის სწავლებებში.

ეს წინასწარმეტყველური პერიოდები იყო ის სწავლება, რომელმაც წარმოშვა დაყოვნების ჟამი. „მისმა ხელმა დაფარა შეცდომა წინასწარმეტყველური პერიოდების გამოთვლაში. ისინი, ვინც თავიანთ უფალს ელოდნენ, ამ შეცდომას ვერ აღმოაჩინეს — ერთი, ერთადერთი შეცდომა — „და ყველაზე განსწავლულმა კაცებმაც, რომლებიც ამ დროს ეწინააღმდეგებოდნენ, ასევე ვერ დაინახეს იგი. ღმერთმა განიზრახა, რომ მის ხალხს იმედგაცრუება შეხვედროდა. დრომ გადაიარა, და ისინი, ვინც თავიანთ მხსნელს სიხარულით აღსავსე მოლოდინით შეჰყურებდნენ, დამწუხრდნენ და სულით დაეცნენ; ხოლო ისინი, რომელთაც იესოს გამოჩენა არ უყვარდათ, არამედ შიშის გამო მიიღეს ეს უწყება, კმაყოფილნი იყვნენ, რომ იგი მოლოდინის ჟამს არ მოვიდა. მათმა აღმსარებლობამ გული არ შეხო და ცხოვრება არ განწყობინდა. დროის გასვლა ზედმიწევნით იყო გამიზნული, რათა ასეთი გულები გამომჟღავნებულყო. სწორედ ისინი იყვნენ პირველნი, ვინც შებრუნდნენ და დასცინეს დამწუხრებულ, იმედგაცრუებულ ადამიანებს, რომელთაც სინამდვილეში უყვარდათ თავიანთი მხსნელის გამოჩენა. მე ვიხილე ღვთის სიბრძნე იმაში, რომ მან გამოსცადა თავისი ხალხი და მისცა მათ გამომცდელი, ღრმად შემმოწმებელი განსაცდელი, რათა გამოევლინა ისინი, ვინც განსაცდელის ჟამს უკან დაიხევდნენ და უკუიქცეოდნენ.

იესო და მთელი ზეციური მხედრობა თანაგრძნობითა და სიყვარულით შეჰყურებდნენ მათ, რომელნიც ტკბილი მოლოდინით ესწრაფოდნენ ეხილათ იგი, ვინც მათ სულებს უყვარდა. ანგელოზები მათ გარშემო ტრიალებდნენ, რათა განსაცდელის ჟამს განემტკიცებინათ ისინი. ხოლო ისინი, რომელთაც უგულებელყვეს ზეციური უწყების მიღება, სიბნელეში დარჩნენ, და ღვთის რისხვა აღიგზნო მათ წინააღმდეგ, რადგან არ ისურვეს მიეღოთ ნათელი, რომელიც მან ზეციდან მოუვლინა მათ. ის ერთგული, იმედგაცრუებული ადამიანები, რომელთაც ვერ გაეგოთ, რატომ არ მოვიდა მათი უფალი, სიბნელეში არ იყვნენ დატოვებულნი. კვლავ თავიანთ ბიბლიებთან იყვნენ მიყვანილნი, რათა წინასწარმეტყველური პერიოდები გამოეძიებინათ. უფლის ხელი მოცილებულ იქნა ციფრებიდან, და შეცდომა — ერთადერთი — განმარტებულ იქნა.

აქ იგი განმარტავს 1843 წლის ჩარტზე არსებულ რიცხვებში დაშვებულ შეცდომას, და მას უკვე განსაზღვრული აქვს, რომ ეს რიცხვები წინასწარმეტყველურ პერიოდებს აღნიშნავს. „მათ დაინახეს, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1844 წლამდე აღწევდა და რომ იგივე მტკიცებულება, რომელიც მათ წარადგინეს იმის საჩვენებლად, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1843 წელს სრულდებოდა, ამტკიცებდა, რომ ისინი 1844 წელს დასრულდებოდა.“ განხილვა დასრულებულია! ელენ უაითი 2520-ს თავისი მოწონების ბეჭედს ასვამს.

1843 წლის სექმაზე მხოლოდ სამი წინასწარმეტყველური პერიოდი იყო, რომელთა 1843 წელს დასრულება მათ ასე ესმოდათ: 1335, 2520 და 2300. ღმერთმა თავისი ხელი ეფარა ზოგიერთ ცდომილებას რიცხვებში — ამ სექმაზე აღნიშნულ წინასწარმეტყველურ პერიოდებში — ვიდრე მისი ხელი არ მოიხსნა. როდესაც მან თავისი ხელი მოიხსნა, ერთგულ მოლოდინში მყოფნი კვლავ მიემართნენ წინასწარმეტყველური პერიოდების შესასწავლად და აღმოაჩინეს, რომ სწორედ ისავე მტკიცებულება, რომელმაც ისინი ადრე მიიყვანა იმის წარმოდგენამდე, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1843 წელს დასრულდა, შემდეგ იქნა აღიარებული იმის დასამტკიცებლად, რომ ორი მათგანი 1844 წელს დასრულდა.

1335 იწყება 508 წელს და მთავრდება 1843 წელს. 2520 იწყება ძვ. წ. 677 წელს და მასზე გავლენას ახდენს წლის სისავსე. პიონერები ფიქრობდნენ, რომ იგი 1843 წელს დასრულდა, მაგრამ მოგვიანებით გაიგეს, რომ იმავე მტკიცებულებამ, რომელმაც ისინი 1843 წლის წინასწარმეტყველებამდე მიიყვანა, დაამტკიცა, რომ 2520-ის წინასწარმეტყველება 1844 წელს დასრულდა. 2300-ის წინასწარმეტყველება იწყება ძვ. წ. 457 წელს, და მათ ეგონათ, რომ იგი 1843 წელს დასრულდა, მაგრამ იმედგაცრუების შემდეგ, წინასწარმეტყველური პერიოდების შესწავლის მეშვეობით, მიხვდნენ, რომ იგი 1844 წელს დასრულდა.

არსებობს მხოლოდ სამი წინასწარმეტყველება, რომელთა დასრულებასაც ისინი 1843 წელს ელოდნენ, და ერთ-ერთი მათგანი მართლაც ასე მთავრდება: 1335. ეს წინასწარმეტყველება არ არის ის, რომელზეც უფალმა თავისი ხელი დააფარა. იგი განსაზღვრავს მილერიტა ისტორიას შეყოვნების დროიდან, შუალამის ღაღადის გავლით, 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე.

გუშინდელ წარდგენაში ჩვენ დავასრულეთ ელენ უაითის ამ ციტატით: „ნეტარ არიან თვალნი, რომელთაც იხილეს ის, რაც იხილებოდა 1843-სა და 1844 წლებში.“ ეს ნიშნავს: „ნეტარია ის, ვინც მოვა 1843-მდე.“ მომდევნო აბზაცში იგი ამბობს: „უწყება მიეცა. და არ უნდა იყოს დაყოვნება უწყების განმეორებაში, რადგან ჟამთა ნიშნები სრულდება; დასასრულის საქმე უნდა აღსრულდეს. დიდი საქმე მოკლე დროში შესრულდება. მალე ღვთის განჩინებით მიეცემა უწყება, რომელიც გაძლიერდება ძლიერ შეძახილად. მაშინ დანიელი დადგება თავის წილხვედრში, რათა მისცეს თავისი მოწმობა.“ Manuscript Releases, ტომი 21, 437.

დანიელის თავის წილში დგომა არის დანიელის 12-ის მე-13 მუხლი. „ნეტარ არიან თვალნი, რომელთაც იხილეს ის, რაც იხილებოდა 1843 და 1844 წლებში“, არის მე-12

მუხლი. ელენ უაიტი დანიელის 12:12–13-ზე იძლევა საღვთო კომენტარს და ამბობს, რომ ეს მუხლები დროის წინასწარმეტყველებას კი არ ეხება, არამედ გამოცდილებას, რომელიც მოიცავს 1843 და 1844 წლებს და რომელიც წარმოშობილია 1843 წლის არასწორი გაგებით, რაც დაყოვნების ჟამს წარმოშობს. როდესაც დაყოვნების ჟამი დადგება, „ნეტარია ის, ვინც ელის“. თუმცა ხილვა ყოვნდება, დაელოდე მას. ნეტარია ის, ვინც ერთგულად ელის დაყოვნების ჟამიდან კარის დახურვამდე. ის, რასაც ერთგულნი ხედავენ 1843 და 1844 წლებში, არის კურთხევა, რომელსაც იგი შეჰყავს უწმინდესში.

1335-ის წინასწარმეტყველება დასრულდა 1843 წელს, რითაც აღინიშნა შუალამის დაღადის დადგომა. 2520- და 2300-წლიანი წინასწარმეტყველური პერიოდები მთავრდება 1844 წელს. ელენ უაიტი ამბობს, რომ იგივე მტკიცებულება, რომელმაც ისინი მიიყვანა იმის გამოცხადებამდე, რომ 2520, 2300 და 1335 სრულდებოდა 1843 წელს, შემდგომში იქნა აღიარებული იმის დამადასტურებლად, რომ ისინი 1844 წელს დასრულდებოდა.

ღვთის სიტყვის ნათელმა გაანათა მათი მდგომარეობა, და მათ აღმოაჩინეს დაყოვნების დრო — „თუმცა იგი [ხილვა] აყოვნებდეს, ელოდე მას.“ ქრისტეს მყისიერი მოსვლისადმი თავიანთ სიყვარულში მათ გამოეპარათ ხილვის დაყოვნება, რომელიც გათვალისწინებული იყო ჭეშმარიტად მომლოდინეთა გამოსაცხადებლად. კვლავ ჰქონდათ მათ დროის ერთი განსაზღვრული წერტილი. თუმცა მე ვიხილე, რომ მრავალ მათგანს არ შეეძლო აღმდგარიყო თავიანთ მძაფრ იმედგაცრუებაზე მაღლა, რათა ჰქონოდათ იმგვარი მოშურნეობა და ძალმოსილება, რომლებიც მათ რწმენას 1843 წელს გამოარჩევდა.

სატანა და მისი ანგელოზები მათზე იზეიმეს გამარჯვება, ხოლო ისინი, რომელთაც არ სურდათ ამ უწყების მიღება, თავიანთ შორსმჭვრეტელ განსჯასა და სიბრძნეს ულოცავდნენ თავს იმის გამო, რომ არ მიიღეს ის ცთუნება, როგორც მას უწოდებდნენ. მათ ვერ გაიაზრეს, რომ თავიანთივე თავის წინააღმდეგ უარყოფდნენ ღვთის რჩევას და მოქმედებდნენ სატანასა და მის ანგელოზებთან ერთობაში, რათა საგონებელში ჩაეგდოთ ღვთის ხალხი, რომელიც ზეცით მოვლენილ უწყებას ცხოვრებით ახორციელებდა.

ამ ისტორიაში თავყვანისმცემელთა ორი ჯგუფია. ურწმუნო ჯგუფი მოცდელებს დასცინის, ხოლო მოცდელები კვლავ წინასწარმეტყველურ პერიოდებთან მიჰყავთ და აცნობიერებენ, რომ იმავე მტკიცებულებამ, რომელმაც ისინი 1843 წელს 2520-ისა და 2300-ის დასასრულის დადგენამდე მიიყვანა, დაამტკიცა, რომ ისინი 1844 წელს დასრულდა.

მიუხედავად იმისა, რომ მომლოდინეებმა ეს შეიცნეს, ისინი უფლისათვის უკვე ისე აღარ იწვოდნენ, როგორც პირველ იმედგაცრუებამდე. ისინი კვლავ აღენტებოდნენ შუალამის ძახილის უწყებით. მომლოდინეებს უკვე ესმოდათ 1844 წელი, წინასწარმეტყველებათა დასასრული, შუალამის ძახილამდე.

შუალამის ღაღადის უწყებამ მომლოდინეთ მისცა შესაძლებლობა, ამოეცნოთ 1844 წლის 22 ოქტომბერი. ამ ცნობით, საქმე აღარ ეხებოდა უბრალოდ 1844 წლის რომელიმე დროს; ეს სწორედ ამ დღეს უნდა მომხდარიყო, და ამან უწყებას ძალა შემატა.

ხედავთ ამ პროცესს? სწავლებანი, რომლებიც ამ გამოცდილებას წარმოშობს, სამი წინასწარმეტყველებაა: 1335, 2300 და 2520.

ამის გაცნობიერების შემდეგ, მათ დაიწყეს ქადაგება: „გამოდით ბაბილონიდან.“ ეს არის მეორე ანგელოზის უწყება.

განვმარტოთ ნათლად: რა მთავრდება დაყოვნების ჟამს? 1843 წლის ცხრილის გამოყენება. მათ ეს ცხრილი გვერდზე გადადეს, რადგან ახლა გაიგეს, რომ უფალი 1844 წელს მოდიოდა, ხოლო ცხრილზე 1843 ეწერა. ამგვარად, მათ ცხრილი გვერდზე გადადეს მეორე ანგელოზის უწყების ისტორიისათვის.

რა სახეს იღებს მათი უწყება მეორე ანგელოზის ისტორიაში? ამას განმარტავს ბოლო აბზაცი.

ამ უწყების მორწმუნენი ეკლესიებში იჩაგრებოდნენ. ერთხანს ისინი, რომელთაც ეს უწყება არ სურდათ მიეღოთ, შიშის გამო თავიანთი გულის განწყობათა გამოვლენას იკავებდნენ; მაგრამ დროის გასვლამ მათი ნამდვილი გრძნობები გამოააშკარავა. მათ სურდათ დაედუმებინათ ის მოწმობა, რომლის ტარებაც მომლოდინეთ თავს ვალდებულად მიაჩნდათ, — რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1844 წლამდე ვრცელდებოდა.

რომელი წინასწარმეტყველური პერიოდები? 2520 და 2300. ეს არის მათი უწყება ამ ისტორიაში. ახლა ისინი ამბობენ: „გვესმის! ეს წინასწარმეტყველებები ვრცელდება 1844 წლამდე.“ მათი უწყება შუალამის ძახილის ისტორიაში არის 2520- და 2300-წლიანი წინასწარმეტყველებები.

გარკვეული ხნის განმავლობაში ისინი, რომელთაც არ სურდათ ამ უწყების მიღება, შიშით იყვნენ შეკავებულნი, რათა თავიანთი გულის გრძნობები საქციელად არ ექციათ; მაგრამ დროის გასვლამ მათი ნამდვილი გრძნობები გამოავლინა. მათ სურდათ ჩაეხშოთ ის დამოწმება, რომლის ტარებაც მომლოდინეთ თავს ვალდებულად მიაჩნდათ, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1844 წლამდე ვრცელდებოდა. მორწმუნეებმა სიცხადით განმარტეს თავიანთი შეცდომა — განსაკუთრებული შეცდომა — და წარმოადგინეს მიზეზები, თუ რატომ მოელოდნენ თავიანთ უფალს 1844 წელს. მათ მოწინააღმდეგეებს ვერავითარი არგუმენტი ვერ მოჰყავდათ წარმოდგენილი ძლიერი საფუძვლების წინააღმდეგ. მაგრამ ეკლესიების რისხვა აღიგზნო; მათ მტკიცედ ჰქონდათ გადაწყვეტილი, არ მოესმინათ მტკიცებულებისთვის და დაეხშოთ დამოწმება ეკლესიებიდან, რათა სხვებს მისი მოსმენა ვერ შეძლებოდათ.

რა ხდება, როდესაც 2520-ს 2300 დღესთან კავშირში წარმოადგენ? მილერიტულ ისტორიაში ეკლესიებიდან გარიყული აღმოჩნდები, და ჩნდება ძალისხმევა, რომ ეს უწყება დადუმდეს.

„ისინი, ვინც ვერ გაბედეს სხვებისთვის დაემაღლათ ის ნათელი, რომელიც ღმერთმა მათ უბოძა, ეკლესიებიდან განიდევნენ; მაგრამ იესო მათთან იყო, და ისინი მისი სახის ნათლით ხარობდნენ. ისინი მზად იყვნენ მიეღოთ მეორე ანგელოზის უწყება.“
Early Writings, 235–237.

2520-ის შესახებ კვლევაში შესვლის გარეშე, რის ჩვენებასაც ვცდილობთ, ის არის, რომ ელენ უაიტი 2520-ს თავის მოწონების ბეჭედს ადებს. თუ ამას ვერ ხედავთ, საჭიროა ილოცოთ, რომ იესომ თვალებიდან ქერცლი მოგაშოროთ. ელენ უაიტმა თქვა, რომ იგივე მტკიცებულება, რომელმაც ისინი 1843-ის წინასწარმეტყველურ გამოცხადებამდე მიიყვანა, შემდეგ გამოჩნდა, რათა დაემტკიცებინა, რომ ეს წინასწარმეტყველური პერიოდები 1844 წელს დასრულდა. იგი ყოველთვის მრავლობითში მოიხსენიებს წინასწარმეტყველურ პერიოდებს, ანუ რიცხვებს. 1843 წლის სექმაზე მხოლოდ სამი წინასწარმეტყველური პერიოდია, რომლებიც 1843 წელს დასრულდა.

ის, რომელიც 1843 წელს სრულდება — 1335 — გრამატიკული სისწორისთვის მოითხოვს სულ მცირე ორ წინასწარმეტყველურ პერიოდს, რათა მან თქვას „ციფრები“ და „წინასწარმეტყველური პერიოდები“. თუ სამი არსებობს და ერთს გამოაკლებ, მაშინ ის ორი, რომელსაც იგი ადასტურებს, არის 2520 და 2300, მიუხედავად იმისა, რას იტყვის ვინმე სხვა.

ამ ისტორიაში, მათ შორის ადვენტიტთა დიდ იმედგაცრუებაში 1844 წლის 22 ოქტომბერს, უფალი ქმნიდა გამოცდილებას, რომლის მეშვეობითაც ისინი ეკლესიებიდან განიდევნებოდნენ, რათა დაყრდნობოდნენ არა ადამიანთა გავლენას, არამედ ღვთის სიტყვას. მათ ეს გამოცდილება სჭირდებოდათ, რათა ჰქონოდათ რწმენა, რომ იესო ქრისტესთან ერთად შესულიყვნენ უწმიდესში. იგი მათ სრულყოფდა, რათა დასასრულამდე მიეყვანა მარადიული სახარება.

პიონერთა მოწმობა: ჯეიმს უაიტი და ურია სმითი

შემდეგ, გვყავს ორი პიონერი, ჯეიმზ უაიტი და ურია სმითი. სწორედ ამ მთავარ კაცებზე მიუთითებენ თანამედროვე თეოლოგები, რათა ამტკიცონ, რომ ჯეიმზ უაიტმა 1863 წელს უარყო 2520, ხოლო ურია სმითმა იგი უარყო თავის წერილებში 1870-იან და 1880-იან წლებში.

ჩვენ ვუბრუნდებით 1844 წელს და მალევე შემდგომ პერიოდს, რათა ვიხილოთ, როგორ აღწერენ ჯეიმზ უაიტი და ურია სმითი სწორედ იმავე ისტორიას, რომელიც ახლახან აღწერა ელენ უაიტმა. იგი საუბრობს წინასწარმეტყველურ პერიოდებზე, უფლის მიერ თავისი ხელის აღებაზე და შეცდომის ხილვაზე, და ამავეაზე საუბრობენ ეს ორი პიონერიც.

ელენ უაიტი არ ამბობს „2520“-ს ან „შვიდ დროს“, მაგრამ ურია სმითი და ჯეიმს უაიტი ამბობენ. ისინი მკაფიოდ ცხადყოფენ, რომ ამ ისტორიაში აღიარებული წინასწარმეტყველური პერიოდები იყო 2520 და 2300.

ჯეიმს უაიტი, Review and Herald, ტომი 1, 1851 წლის 9 ივლისი: „ამბობს შემომდავებელი: ‘მე არ მჯერა, რომ შუალამის ძახილი უკვე გაცემული იყო.’ არც

ჩვენ გვწამს, რომ შუაღამის ძახილი ჩვენ მიერ იქნა მოსმენილი, ან რომ ოდესმე იქნება. მათეს 25:6-ის ძახილი — ‘აჰა, სასიძო მოდის’ — აღმოსავლური ქორწილის ისტორიაშია. მაგრამ ის, რომ ძახილი ნამდვილად იქნა გაცემული და სრულად იქნა მიღებული მთელი ადვენტიტური სხეულის მიერ 1844 წლის შემოდგომაზე, და რომ იგი კარგად შეედრება იგავის შუაღამის ძახილს, არ უნდა უარიყონ მათ, ვისაც მასში გამოცდილება ჰქონდათ.“

ჯეიმს უაიტი ეხება იმ ისტორიას, რომელშიც ადამიანები უარყოფენ შუაღამის ღალადის და გზიდან გადადიან. იგი ამაზე პასუხობს და ამ ისტორიას განიხილავს.

იგი მოვიდა შესაფერის დროს. იგავის შემახილი დაუყოვნებლივ მოჰყვა შეყოვნებას, თვლემასა და ძილს. ეს მოჰყვა ჩვენს დაყოვნებას, მას შემდეგ, რაც იმედგაცრუებულნი აღმოვჩნდით, და ჩვენს ყურამდე მოაღწია მაშინ, როდესაც მიძინებულ მდგომარეობაში ვიყავით. იმ შემახილმა გააღვიძა ათი ქალწული და წარუძღვა მათ თავიანთი ლამპრების მოწესრიგებისკენ. ეს, სულის ძალით განმტკიცებული, აღძრავდა ადვენტ ხალხს და წარუძღვა მათ ბიბლიის გამოკვლევისკენ ისე, როგორც არასოდეს უწინ, და თავიანთი თავისა და მიწიერი ქონების მთლიანად უფლისთვის მიძღვნისკენ. ისინი, ვინც აცხადებდნენ შემახილს, რომ უფალი მოვიდოდა 1844 წლის მეშვიდე თვეში, ნათლად ხედავდნენ, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები იმ დრომდე აღწევდა; ამიტომ მტკიცებულება, რომელიც ამ პერიოდებიდან იყო წარმოდგენილი იმის დასამტკიცებლად, რომ ადვენტი 1843 წელს მოხდებოდა, ამტკიცებდა, რომ იგი 1844 წელს მოხდებოდა. მაშინ ჩვენ დავინახეთ შეცდომა გამოთვლის იმ წესში, რომლის მიხედვითაც 2300 დღე 1843 წელს სრულდებოდა. არც ერთ იმათგანს, ვინც ადვენტის წინააღმდეგ წერდა, ეს არ დაუნახავს. განგების ხელმა—დიდი „გ“-თი—დაფარა ეს შეცდომა—ერთობით რიცხვში—იმ დრომდე, ვიდრე მისი დანახვის ჟამი დადგებოდა. შეცდომა იმაში მდგომარეობდა, რომ 2300-დან გამოაკლდნენ 457 სრული წელი, რის შედეგადაც მიიღებოდა 1843, იმ წლის იმ ნაწილის საერთოდ გაუთვალისწინებლად, რომელიც მვ. წ. 457 წელს უკვე იყო გასული, როდესაც გამოვიდა ბრძანება, საიდანაც ითვლება 70 კვირა.

„ჩვენი გონება მიმართული იყო დროის იმ წერტილისაკენ, [1843,] იმის გამო, რომ რამდენიმე წინასწარმეტყველური პერიოდის ათვლა იმ წლებიდან, რომლებშიც საუკეთესო ქრონოლოგოსები ათავსებენ იმ მოვლენათა აღსრულებას, რომელთაც მათი დასაწყისი უნდა აღენიშნათ, ყველანი თითქოს იმ წელს სრულდებოდა.“

ახლა იგი გვამცნობს იმ წინასწარმეტყველურ პერიოდებს, რომელთა დასრულებაც, მათი აზრით, 1843 წელს უნდა მომხდარიყო.

„ეს, თუმცა, მხოლოდ მოჩვენებითი იყო.“ მხოლოდ მოჩვენებითი იყო, თითქოს ისინი 1843 წელს დამთავრდა. ისინი აღმოაჩენდნენ, რომ ისინი 1844 წელს დამთავრდა.

ჩვენ „შვიდ დროს“, ანუ 2520 წელს, ვითვლით მენაშეს ტყვეობიდან, რომელიც, დიდი ერთსულოვნებით, ქრონოლოგთა მიერ ჩვ. წ. აღ-მდე 677 წლით არის დათარიღებული.“ ეს ის წინასწარმეტყველური პერიოდებია, რომელთა შესახებაც ისინი მსჯელობდნენ. „ეს თარიღი ერთადერთია, საიდანაც ოდესმე დაგვითვლია ამ

პერიოდის დასაწყისი; და როდესაც 2520 წლიდან გამოვაკელით ჩვ. წ. აღ-მდე 677 წელი, დარჩა ჩვ. წ. 1843. თუმცა ჩვენ ვერ შევნიშნეთ, რომ, რადგან 2520 წლის შესასრულებლად საჭირო იყო ჩვ. წ. აღ-მდე 677 სრული წელი და ჩვ. წ. 1843 სრული წელი, ეს ასევე გვავალდებულებდა, ეს პერიოდი 1844 წელშიც იმდენად გაგვეწელა, რამდენადაც იგი შეიძლებოდა ჩვ. წ. აღ-მდე 677 წლის დასაწყისის შემდეგ ყოფილიყო დაწყებული.“

წინასწარმეტყველური პერიოდები, რომელთა შესახებაც ითქვა, რომ „განგების ხელს მისი ხელი გადაფარებული ჰქონდა შეცდომაზე“, მოიცავდა 2520-ს.

ურია სმითი: „როდესაც დრო 1843 წლის შემდეგაც გაგრძელდა, მრავალმა დაიწყო გამოეკვლია თავისი იმედგაცრუების მიზეზები იმ წელთან დაკავშირებით, რომელსაც თავიანთი მოსალოდნელი ხსნის წლად მიიჩნევდნენ. მაშინ ნათელი გახდა, რომ თუ ყველა წინასწარმეტყველურ პერიოდს დავიწყებდით ძვ. წლების იმ წერტილებიდან, საიდანაც ყოველთვის ვათარილებდით მათ დასაწყისს, მაშინ ისინი, თუნდაც იმ დაშვებით, რომ ჩვენი ქრონოლოგია და მათი დასაწყისის თარიღი სწორი იყო, შესაბამისად ვერ დასრულდებოდნენ 1844 წლის გარკვეულ მონაკვეთამდე. ამგვარად, შვიდი დროის, ანუ 2520 წლის პერიოდი, რომელიც იწყებოდა ძვ. წ. 677 წელს — დიდი იუბილე, ანუ 2450 წელი [რომელიც არც 1843 და არც 1850 წლების სქემებზე არ არის წარმოდგენილი.], დაწყებული ძვ. წ. 607 წელს — და დანიელის 2300 წელი, დაწყებული ძვ. წ. 457 წელს — ვინაიდან თითოეული იმ წლის გარკვეული ნაწილი, საიდანაც ეს წინასწარმეტყველური პერიოდები შესაბამისად თარიღდებოდა, უკვე გასული იყო იმ სხვადასხვა მოვლენების დადგომამდე, რომლებმაც მათი დასაწყისი აღნიშნეს, აუცილებელი იყო, რომ ისინი 1844 წელში იმდენად შორს გაგრძელებულიყვნენ, რამდენადაც ისინი შესაბამისად იწყებოდნენ იმ ძვ. წლების დასაწყისის შემდეგ, საიდანაც ცალ-ცალკე გამოითვლებიან, რათა, ერთი მხრივ, თითოეულში წლების რიცხვი სრულად შევსებულიყო, ან, მეორე მხრივ, ჩვენი ქრონოლოგიის სისწორე გამოცდილი ყოფილიყო. მაგრამ არ არსებობდა არავითარი გასაღები იმ დროის განსასაზღვრად, თუ კონკრეტულად ძვ. წლების შესაბამის მონაკვეთებში როდის დაიწყო თითოეული ეს პერიოდი; და შესაბამისად, მათი დასრულების წლის დრო ზუსტად ვერ აღინიშნებოდა.“

ურია სმითი და ჯეიმს უაითი ორივე მოწმობენ, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები, რომელნიც მიჩნეული იყო 1844 წელს დასრულებულად, იყო 2520 და 2300 წელი, იმავე გამოთქმების გამოყენებით, როგორითაც ელენ უაითი სარგებლობს წიგნში Early Writings, 236-ე გვერდიდან და შემდგომ.

ქეშმარიტების ჯაჭვი: უილიამ მილერის საწყისი ნიშნულები

ადრეული წერილები, გვ. 230: „ღმერთმა გაგზავნა თავისი ანგელოზი“ — ანგელოზი გაბრიელი — „რომ ემოქმედა ერთ გლეხის გულზე“ — უილიამ მილერზე — „რომელსაც ბიბლიის არ სჯეროდა, რათა ეხელმძღვანელა მისთვის წინასწარმეტყველებათა გამოსაკვლევად. ღვთის ანგელოზები მრავალგზის ესტუმრნენ იმ რჩეულს, რათა წარემართათ მისი გონება და გაეხსნათ მისი

შემეცნებისთვის ის წინასწარმეტყველებანი, რომლებიც მუდამ ზნელი იყო ღვთის ხალხისთვის. ჭეშმარიტების ჯაჭვის დასაწყისი მას მიეცა, და მას წინ უძღოდნენ, რათა ეკვლია რგოლი რგოლის შემდეგ, ვიდრე გაკვირვებითა და აღტაცებით შეხედავდა ღვთის სიტყვას. მან იქ იხილა ჭეშმარიტების სრულყოფილი ჯაჭვი. ის სიტყვა, რომელიც მას არაშთაგონებულად მიაჩნდა, ახლა მის მზერას თავისი სილამაზითა და დიდებით გადაეშალა. მან დაინახა, რომ წმინდა წერილის ერთი ნაწილი მეორეს ხსნის,

გაბრიელმა მას აჩვენა ის მეთოდი, რომელსაც ჩვენ ვუწოდებთ მუხლებით დამტკიცებას — სტრიქონზე სტრიქონი, აქ ცოტა და იქ ცოტა.

გაბრიელმა მას მისცა ჭეშმარიტების ჯაჭვის დასაწყისი და მტკიცებულებითი ტექსტებით დასაბუთების მეთოდი.

უილიამ მილერი, *Advent Review and Sabbath Herald*, 18 აპრილი, 1854: „წმინდა წერილების შემდგომი კვლევის შედეგად დავასკვნენ, რომ წარმართთა უზენაესობის შვიდი ჟამი უნდა დაწყებულიყო მაშინ, როდესაც იუდეველებმა შეწყვიტეს დამოუკიდებელ ერად ყოფნა მენაშეს ტყვეობის დროს, რომელსაც საუკეთესო ქრონოლოგები ქრისტემდე 677 წლით ათარიღებდნენ; რომ 2300 დღე დაიწყო სამოცდაათი კვირით, რომელთაც საუკეთესო ქრონოლოგები ქრისტემდე 457 წლიდან ათარიღებდნენ; და რომ 1335 დღე, რომელიც იწყება ყოველდღიურის გაუქმებითა და გამაპარტახებელი სისამაგლის აღმართვით, [დანიელი 12:11], უნდა დათარიღებულიყო პაპური უზენაესობის დამყარებიდან, წარმართული სისამაგლეების გაუქმების შემდეგ, და რომელიც, იმ საუკეთესო ისტორიკოსთა მიხედვით, ვისთანაც შეემძლო მიმემართა, დაახლოებით 508 წლიდან უნდა დათარიღებულიყო.“

ელენ უაიტი ამბობს, რომ გაბრიელმა უილიამ მილერს ჭეშმარიტების ჯაჭვის დასაწყისი მისცა, ხოლო უილიამ მილერი მოწმობს, რომ სამი საწყისი წერტილი, რომელიც მას მიეცა, არის 508, ძვ. წ. 677 და ძვ. წ. 457. მას ანგელოზ გაბრიელის მიერ მიეცა იმ წინასწარმეტყველებათა საწყისი წერტილები, რომლებმაც შუალამის ძაბილის ისტორია წარმოშვეს.

უკანასკნელი მოტყუება: წინასწარმეტყველების სულის უარყოფა

რჩეული უწყებანი, წიგნი 1, გვ. 48: „სატანა არის... მუდმივად თავსმოხვეული ცრუით — რათა ჭეშმარიტებიდან განაშოროს. სატანის სწორედ უკანასკნელი საცდური იქნება ღვთის სულის მოწმობის ძალის გაუქმება.“ სატანის უკანასკნელი საცდური არის წინასწარმეტყველების სულის განადგურება.

თუ თქვენ უარყოფთ ამ საფუძვლიან ჭეშმარიტებებს, ამავე დროს უარყოფთ წინასწარმეტყველების სულსაც. ელენ უაითი თავის მხარდაჭერას ანიჭებს 2520-ს. უარყავით 2520, და თქვენ გარეთ ისვრით როგორც ბავშვს, ისე საბანაო წყალს.

„სატანა არის . . . გამუდმებით თავს ახვევს ყალბს — რათა ჭეშმარიტებას ჩამოაშოროს. სატანის უკანასკნელი, ყველაზე საბოლოო მოტყუება ის იქნება, რომ

ძალადაკარგულად აქციოს ღვთის სულის მოწმობა. „სადაც ხილვა არ არის, ერი ილუპება“ (იგავები 29:18).“ იგი საუბრობს წინასწარმეტყველების სულის უარყოფაზე და, ამასთან დაკავშირებით, ამბობს, რომ თუ წინასწარმეტყველების სულს უარყოფთ, სადაც ხილვა არ არის, ერი ილუპება. რა არის ეს ხილვა? თუ წინასწარმეტყველების სულს უარყოფთ, რომელი ხილვა გაკლიათ?

„დაწერე ხილვა და ცხადად გამოსახე ფიცრებზე, რათა მკითხველმა სრბოლით წარიკითხოს იგი.“ აბაკუმი 2:2 (KJV).

თუ თქვენ უარყოფთ წინასწარმეტყველების სულს, უარყოფთ 1843 წლის სქემასაც; ხოლო თუ ამ სქემას უარყოფთ, წინასწარმეტყველების სულს უარყოფთ.

„სატანა იმოქმედებს ოსტატურად, სხვადასხვაგვარი გზებითა და სხვადასხვა საშუალებებით, რათა შეარყიოს ღვთის ნემტარი ხალხის ნდობა ჭეშმარიტი მოწმობის მიმართ. მოწმობათა წინააღმდეგ აღიმჯრება სიძულვილი, რომელიც სატანურია.“ ზოგჯერ „სატანურს“ მზაკვრულ საქმეთა მნიშვნელობით აღვიქვამთ, მაგრამ „Patriarchs and Prophets“-ში გვეუბნებიან, რომ სატანა მოქმედებს ეჭვების შთაგონებით. სწორედ ეს არის სატანური თავდასხმა წინასწარმეტყველების სულისა და ამ საფუძვლიანი ჭეშმარიტებების წინააღმდეგ. ეს ხდება იმ ადამიანთა მეშვეობით, რომელთაც, ვითომდა, უნდა ვენდობოდეთ, და რომლებიც ამ ეჭვებს ნერგავენ.

„აღიმჯრება სიძულვილი დამოწმებათა წინააღმდეგ, რომელიც სატანურია. სატანის მოქმედება ის იქნება, რომ ეკლესიებს მათდამი რწმენა შეურყიოს, ამ მიზეზით: სატანას ვერ ექნება ასე ნათლად გაკაფული გზა, რათა შემოიტანოს თავისი საცდურები და სულები შეკრას თავის ცდუნებებში, თუ ღვთის სულის გაფრთხილებებს, მხილებებსა და რჩევებს ყურად იღებენ.“ Selected Messages, წიგნი 1, 48.

როცა ამას დასკვნამდე მივიყვანთ, როდესაც და უაიტი ამბობს, რომ მომავალის მიმართ არაფრის უნდა გვეშინოდეს, გარდა იმისა, რომ უფლის წინამძღოლობა დაგვაკიწყდეს, მე ვამბობ, რომ უფლის ის წინამძღოლობა, რომელზეც იგი ლაპარაკობს, არის ისტორია დაყოვნების დროიდან დახურულ კარამდე — ისტორია, რომელიც წარმოდგენილია ტერმინით „შუალამის ძახილი“. მომავალის მიმართ არაფრის უნდა გვეშინოდეს, გარდა იმისა, რომ დაგვაკიწყდეს, როგორ გვიძლავდა უფალი შუალამის ძახილის გამოცდილებაში, და აგრეთვე ამ წინამძღოლობასთან დაკავშირებული სწავლებები. სწავლებები, რომლებმაც ეს გამოცდილება წარმოშვა, არის დროის სამი წინასწარმეტყველება, რომლებიც იწყება იმ თარიღებით, რომლებიც ანგელოზმა გაბრიელმა უილიამ მილერს მისცა. მომავალის მიმართ არაფრის უნდა გვეშინოდეს, გარდა იმისა, რომ დაგვაკიწყდეს ეს სწავლებები, მათ შორის 2520-იც, რომლებმაც შუალამის ძახილის გამოცდილება წარმოშვა, როდესაც უფალი მილერიტებს მარადიული სახარების კულმინაციის გზით მიუძღოდა.

ერთი რამ უდავოა: ის მეშვიდე დღის ადვენტისტები, რომლებიც თავიანთ პოზიციას სატანის დროშის ქვეშ იკავებენ, უწინარეს ყოვლისა უარყოფენ თავიანთ რწმენას იმ გაფრთხილებებსა და მხილებებში, რომლებიც ღვთის სულის

დამოწმებშია მოცემული.

თუ თქვენ უარყოფთ საფუძვლებს, თქვენ უარყოფთ წინასწარმეტყველების სულს. თუ თქვენ უარყოფთ წინასწარმეტყველების სულს, თქვენ უარყოფთ საფუძვლებს. ისინი განუყოფლად არიან დაკავშირებულნი. სადაც არ არის წინასწარმეტყველების სული, იქ არ არის ხილვა.

უფრო დიდი მიძღვნისა და უფრო წმიდა მსახურებისკენ მოწოდება გაისმის და კვლავაც გაისმება. ზოგნი, რომელნიც ახლა სატანის შთაგონებებს ახმოვანებენ, გონს მოეგებიან. არიან ისეთნიც, რომელთაც მნიშვნელოვანი ნდობის თანამდებობები უჭირავთ და ამ დროის ჭეშმარიტება არ ესმით. მათ ეს უწყება უნდა მიეცეთ. თუ მიიღებენ მას, ქრისტე შეიწყნარებს მათ და თავის თანაშრომლებად აქცევს. ხოლო თუ უარს იტყვიან ამ უწყების მოსმენაზე, თავიანთ ადგილს დაიკავებენ სიბნელის მთავრის შავი დროშის ქვეშ.

მეც მომეცა დავალება, ვთქვა, რომ ამ დროისთვის ძვირფასი ჭეშმარიტება უფრო და უფრო ნათლად ეხსნება ადამიანთა გონებას. განსაკუთრებული აზრით, კაცებმა და ქალებმა უნდა ჰამონ ქრისტეს ხორცი და სვან მისი სისხლი. მოხდება შემეცნების განვითარება, რადგან ჭეშმარიტებას ძალუძს მუდმივი გაფართოება. ჭეშმარიტების ღვთაებრივი დამფუძნებელი უფრო ახლო და კიდევ უფრო ახლო ზიარებაში შევა მათთან, ვინც მის შესაცნობად მისდევს. როდესაც ღვთის ერი მის სიტყვას ზეცის პურად მიიღებს, ეცოდინებათ, რომ მისი გამოსვლანი განწყობილია როგორც განთიადი. ისინი მიიღებენ სულიერ ძალას, როგორც სხეული იღებს ფიზიკურ ძალას, როდესაც საზრდელი იჭმევს.

ჩვენ უფლის განზრახვას ჯეროვნადაც კი ვერ ვიგებთ იმაში, რომ მან ისრაელის ძენი ეგვიპტური მონობიდან გამოიყვანა და უდაბნოს გავლით ქანაანში წარუძღვა.

„როდესაც სახარებიდან გამომავალ საღვთო სხივებს შევკრებთ, უფრო ნათლად ჩავწვდებით იუდეველთა წყობილებას და მისი მნიშვნელოვანი ჭეშმარიტებების უფრო ღრმა დაფასებას მივიღებთ. ჭეშმარიტების ჩვენი გამოკვლევა ჯერ კიდევ არასრულია. ჩვენ მხოლოდ სინათლის რამდენიმე სხივი შევკრიბეთ. ისინი, ვინც ყოველდღიურად არ სწავლობენ სიტყვას, ვერ გადაჭრიან იუდეველთა წყობილების საკითხებს. ისინი ვერ გაიგებენ იმ ჭეშმარიტებებს, რომელთაც ტაძრის მსახურება ასწავლიდა. ღვთის საქმე შეფერხებულია მისი დიდი გეგმის ამქვეყნიური გაგებით. მომავალი სიცოცხლე გამოავლენს იმ კანონთა მნიშვნელობას, რომლებიც ქრისტემ, ღრუბლის სვეტში დაფარულმა, თავის ხალხს მისცა.“ Spalding and Magan, 305, 306.

ის ადვენტისტები, რომლებიც იღებენ მხეცის ნიშანს და დგანან სატანის დროშის ქვეშ, უპირველესად უარყოფენ წინასწარმეტყველების სულს.

ამ მონაკვეთში ორი კატეგორიაა: ისინი, ვინც განაგრძობენ უფლის შეცნობას, აგრძელებენ მისი ხორცის ჭამასა და მისი სისხლის სმას, და განაგრძობენ ღვთის სიტყვის შესწავლას, და ისინი, ვინც ასე არ იქცევიან. ჭეშმარიტების განვითარება დასრულებული არ არის; მათ ექნებათ სათქმელი საწმიდრის მსახურების შესახებ ისეთი, რაც ჯერ კიდევ არ თქმულა. ისინი ხაზს გაუსვამენ ქრისტეს დროს

აღმსარებლობის წყობის ცვლილებას, რომელიც წინასწარ გამოსახავდა ცვლილებას მილერიტულ დროში და მიუთითებდა მომავალზე, იმ განგებულების ხანაზე, როცა ქრისტე გარდაიქმნება მკვდართა სამსჯავროდან ცოცხალთა სამსჯავროზე. მათ ექნებათ სათქმელი საწმიდრის შესახებ და იმის შესახებაც, თუ როგორ აღნიშნავს უფალი ამ განგებულებათა ცვლილებებში თავის მოძრაობებს თავისი სულის გადმოღვრის მეშვეობით.

კიდევ რამდენიმე ციტატა, და თითქმის დავასრულებთ.

იმ მეშვიდე დღის ადვენტისტები, რომლებიც უარყოფენ შუაღამის ძახილს, ჩამოშორდებიან გზას, უარყოფენ უფლის ხელმძღვანელობასა და დოქტრინულ მოძღვრებებს, რომლებმაც შუაღამის ძახილის ისტორია წარმოშვეს. სწორედ ამისი უნდა გვემინოდეს — იმ მოძღვრებათა უარყოფისა და იმ გამოცდილების გაუგებრობისა. ამის კეთებით, ჩვენ უარყოფთ წინასწარმეტყველების სულს.

და უაიტი თავისი მოწონების ბეჭედს ადებს 2520-ს. ჩვენ ვაჩვენებთ, თუ როგორ ადებს იგი თავისი მოწონების ბეჭედს 1843 წლის სქემაზე წარმოდგენილ სხვა ქეშმარიტებებსაც.

მსოფლიოს დასასრულს, როდესაც ეს ყველაფერი ჩვენს ისტორიაში მარადიული სახარების კულმინაციამდე მივა, ადვენტიზმი წინაშე დადგება გამოცდის იმ სამსაფეხურიანი პროცესისა, რომელიც წინასწარ იყო გამოსახული, როგორც ეს უილიამ მილერის გამოცდილებაში ჩანს.

უილიამ მილერმა სამი შეცდომა დაუშვა: (1) მან უარყო შუაღამის ძახილი და ჩამოვარდა ბილიკიდან ქვემოთ მდებარე უწმიდურ სამყაროში. (2) ამის შემდეგ მან ადამიანურ გავლენას მიენდო — ჯოშუა ჰაიმსს. (3) მან უარყო შაბათი.

წამოიჭრა კითხვა: „მან შაბათი უარყო თუ საწმიდარი?“ ის სწავლება, რომელიც იმ დროის პერიოდში მიწიერ საწმიდარზე მიუთითებდა და ზეციურ საწმიდარზე გადავიდა, შესაძლოა მილერს სრულად არ ჰქონდა გაცნობიერებული. როდესაც ელენ უაითი შეყვანილ იქნა უწმიდეს ადგილას, მან აღთქმის კიდობანში ათი მცნება იხილა, და შაბათის მცნებას მის ირგვლივ წმიდა ნათება დასდგომოდა.

რაც მილერმა უარყო, იყო ღვთის კანონი — შაბათი. ამგვარად, მილერმა უარყო შუაღამის ძახილი, შემდეგ ხორცს დაეყრდნო და მერე მხეცის ნიშანი მიიღო. ეს ქვეყნიერების დასასრულსაც განმეორდება.

მოწმობანი, ტომი 5, გვერდი 211: „აქ ჩვენ ვხედავთ, რომ ეკლესია — უფლის საწმიდარი — პირველი გახდა ღვთის რისხვის დარტყმის საგანი. მოხუცებულმა კაცებმა, იმათ, რომელთაც ღმერთმა დიდი ნათელი მისცა და რომელნიც ხალხის სულიერი ინტერესების მცველებად იდგნენ, თავიანთი ნდობა უღალატეს.“

იგი ეზეკიელის 8-სა და 9-ზე, ბეჭდვაზე, საუბრობს. დას უაიტი ამბობს, რომ ეზეკიელის 9-ში მოხსენიებული ბეჭდვა იგივეა, რაც გამოცხადების 7-ში აღწერილი ბეჭდვა. იგი საუბრობს 144,000-ის დაბეჭდვის დროით პერიოდზე. იგი ამბობს, რომ

მათ, ვისაც მცველები უნდა ყოფილიყვნენ, თავიანთი ნდობა უღალატეს.

მათ დაიკავეს ისეთი პოზიცია, თითქოს აღარ გემართებდეს სასწაულების მოლოდინი და ღვთის ძალის გამოკვეთილი გამოცხადების ძიება, როგორც უწინდელ დღეებში. „ჟამნი შეიცვალა.“ მათი პირველი შეცდომა იყო შუაღამის ძახილის წინააღმდეგ გამოსვლა და თქმა: „რაც მოხდა შუაღამის ძახილის ამ ისტორიაში, აღარ განმეორდება.“

ისინი გზიდან გადადიან.

„ეს სიტყვები ამტკიცებს მათ ურწმუნოებას, და ისინი ამბობენ: უფალი არც კეთილს მოიმოქმედებს და არც ბოროტს. იგი მეტისმეტად მოწყალეა, რათა თავის ხალხს სამსჯავროთი ეწვიოს. ამგვარად, „მშვიდობა და უსაფრთხოება“ — ეს არის ძახილი იმ ადამიანებისა, რომლებიც აღარასოდეს აღამაღლებენ თავიანთ ხმას საყვირივით, რათა უჩვენონ ღვთის ხალხს მათი დანაშაულნი და იაკობის სახლს — მათი ცოდვები. ეს მუნჯი ძაღლები, რომელთაც ყეფა არ სურთ, სწორედ ისინი არიან, ვინც განაწყენებული ღმერთის სამართლიან შურისგებას იგრძნობენ. კაცები, ქალწულები და მცირეწლოვანი ბავშვები ყველანი ერთად იღუპებიან.“ Testimonies, volume 5, 211.

იერემიამ, უილიამ მილერის მეორე მარცხზე საუბრისას, თქვა: „ასე ამბობს უფალი: წყეულიმც იყოს კაცი, რომელიც კაცს ენდობა, ხორციელ ძალას თავის მკლავად ხდის და რომლის გულიც უფალს შორდება.“ იერემია 17:5. თუ კაცს ენდობი, შენი გული უფალს შორდება.

უკანასკნელში პირველი უარყოფა არის შუაღამის ძახილი — ღვთის ძალის გამოვლინების განმეორება. მეორეა ხორცზე დაყრდნობა. მესამეა საკვირაო კანონი.

შეიძლება არსებობდეს მხოლოდ ორი კლასი. თითოეული მხარე მკაფიოდ არის აღბეჭდილი: ან ცოცხალი ღმერთის ბეჭდით, ან მხეცის, ან მისი ხატის ნიშნით. ადამის ყოველი ძე და ასული თავის მეთაურად ირჩევს ან ქრისტეს, ან ბარაბას. და ყველა, ვინც თავს არამტკიცეთა მხარეს აყენებს, სატანის შავი დროშის ქვეშ დგას და ბრალდებულია ქრისტეს უარყოფასა და შეურაცხყოფელ მოპყრობაში. მათ ბრალად ედებათ, რომ განზრახ აცვამენ ჯვარს სიცოცხლისა და დიდების უფალს. Review and Herald, January 30, 1900.

ერთი რამ უეჭველია: ის მეშვიდე დღის ადვენტისტები, რომლებიც თავიანთ პოზიციას სატანის დროშის ქვეშ იკავებენ, უწინარეს ყოვლისა, უარყოფენ თავიანთ ნდობას წინასწარმეტყველების სულისადმი.

ადვენტიზმი იმეორებს სამსაფეხურიან გამოსაცდელ პროცესს, რომელშიც უილიამ მილერმა მარცხი განიცადა. მაგრამ ანგელოზები ელიან, რათა მილერი აღადგინონ და მის მხსნელთან წაიყვანონ სახლში. ადვენტისტებისთვის, რომლებიც მხეცის ნიშანს მიიღებენ, მათთვის მომლოდინე ანგელოზები ისინი არ არიან.

კვლავ და კვლავ მეჩვენა, რომ ღვთის ხალხის წარსული გამოცდილებანი მკვდარ ფაქტებად არ უნდა ჩაითვალოს. ამ გამოცდილებათა ჩანაწერს ისე არ უნდა

მოვეპყროთ, როგორც შარშანდელ აღმანახს მოვეპყრობით. ეს ჩანაწერი გონებაში უნდა შევინახოთ, რადგან ისტორია განმეორდება. Publishing Ministry, 175.

რატომ გვჭირდება შუალამის ღაღადის გახსენება? იმიტომ, რომ ისტორია განმეორდება. ამ ისტორიაში, უწყება, რომელიც შერყევას გამოიწვევს, არის 2520 და 2300; ამის გამო იგი ადამიანებს ეკლესიებიდან განდევნის.

მაგრამ ნამდვილად განმეორდება თუ არა ეს ისტორია — შუალამის ძახილი — თუ ეს მხოლოდ ერთგვარი ისტორიაა? მიაქციეთ ყურადღება შემდეგ ციტატას:

არსებობს ქვეყნიერება, რომელიც ბოროტებაში, მოტყუებასა და ცდომილებაში, თვით სიკვდილის ჩრდილქვეშ წევს,—მძინარეა, მძინარე. ვინ განიცდის სულის ტკივილს, რათა გააღვიძოს ისინი? რომელ ხმას ძალუმს მათამდე მიღწევა? ჩემი გონება მომავალისკენ იქნა წაყვანილი, იმ დროისკენ, როცა ნიშანი მიეცემა: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად.“ მაგრამ ზოგიერთს დაუგვიანდება ზეთის მოპოვება თავიანთი ლამპრების შესავსებად, და მეტისმეტად გვიან აღმოაჩენენ, რომ ხასიათი, რომელიც ზეთით არის წარმოდგენილი, გადასაცემი არ არის.“ Review and Herald, February 11, 1896.

შუალამის ძახილის ისტორია კვლავ მეორდება უმცირეს დეტალამდე კი.

ელენ უაიტს ესმოდა, რომ 2520 იყო მართებული დროითი წინასწარმეტყველება და რომ უფალმა იგი გამოიყენა შეყოვნების დროის წარმოსაქმნელად, იმ იმედგაცრუებისა, რომელმაც შექმნა ის გამოცდილება, რომელმაც მამაკაცები და ქალები მოამზადა, რათა რწმენით ქრისტესთან ერთად წმიდათაწმიდაში შესულიყვნენ.

ჩვენ ჯერ არ გვიცდია ბიბლიიდან 2520-ის დამტკიცება. ჰაბაკუკის ორი დაფის ამ კვლევაში, თავდაპირველად გვსურს ნათლად დავადგინოთ, რომ ელენ უაიტი ადასტურებს ამ მოძღვრებებს, რომელთაც ადვენტიზმი დღეს უარყოფს; შემდეგ კი ბიბლიურ კვლევაზე გადავალთ.